

RAZMIŠLJANJA DIJAKOV SŠGT RADENCI V ČASU SVETOVNE KATASTROFE

VREDNOTE

Vrednote so zelo pomemben del kulture. Vrednote so niz idej oziroma ciljev, katere cenimo ter ljudje pojmujejo kot želeno, primerno in dobro. Vrednote se ne spreminjajo samo na individualni ravni, ampak tudi na družbeni. Spremembe vrednot na družbeni ravni so povezave z ekonomskimi, socialnimi in političnimi procesi.

Vrednote so stvari, katere cenimo oziroma mislimo, da je dobro ali prav. Zanje smo včasih pripravljeni narediti vse, pripravljeni smo se tudi odreči neki stvari. Zelo pomembna vrednota so starši ter družina, saj nas naučijo oziroma privzgojijo vrednote, ki so pomembne za naše življenje. Na vrednote pa vplivajo tudi okolica, s katero smo ves čas v stiku. Druga najpomembnejša vrednota pa je zdravje, saj si vsi želimo, da bi bili zdravi. Z vrednotami se srečujemo v vsakdanjih situacijah, ko do določenih pojavov, dogodkov vzpostavljamo nek odnos.

Včasih pa se zgodi, da postanejo naše nekatere vrednote nepomembne in postanejo nekatere druge vrednote prioriteta.

NEKEGA DNE V MESECU MARCU ...

Prišel je COVID-19, za katerega sploh ne vemo, kaj pravzaprav je, kakšno grožnjo predstavlja in kako se sploh soočiti z njim? V enem samem trenutku so nas objeli tema, žalost, panika, strah, prazne ulice, iz ure v uro nova navodila in sporočila ... prava nočna mora, kajti virus je zavzel skoraj ves svet. Najnujnejše trgovine obratujejo samo za nekaj ur na dan in še te po določenih protokolih, na katere se ljudje težko privadijo. Veliko dejavnosti obstane, prepovedi se vrstijo ena za drugo in kar naenkrat smo vsi samo še doma, v popolni karanteni. Ljudje se prepričujejo, da bo vsega kmalu konec, ampak strahu v njihovih očeh se ne da skriti. Nihče se z nikomer ne pogovarja, vsi nosijo zaščitne maske, razkuževanje in čistoča sta prva skrb vsakogar ..., strašno ..., kar naenkrat smo preklopili na popolnoma drug ritem in navade življenja.

Karantena? Meni zveni kot čudna beseda. Zaprti smo skupaj z družinami, se trudimo preživeti in upamo, da kmalu pridejo lepši dnevi. Iz dneva v dan ista rutina: jemo, spimo, se učimo, telovadimo in se dolgočasimo. Karantena nam res da misliti, kako smo ljudje razvajeni in nekatere stvari jemljemo samoumevno.

Virus z imenom Covid-19 je torej ta nevidni zločinec, ki je vse ljudi zaprl v svoja stanovanja in jih zabarikadiral. Radenci? Trgovine so zapuščene, izropane, Radin še en lep čas ne bo imel gostov, Casino As bo prazen. Park je zapuščen, spet raste visoka trava, šole in vrtci samevajo in čakajo na učence in dijake. Radenska ne polni pijač. Panika se čuti vsepovsod. Ljudje so brez volje, zmedeni in vsak zase.

Ko sem stopil iz dijaškega doma na cesto, nisem videl nikogar, tudi v parku nisem srečal nikogar. Iz trenutka v trenutek mi je bilo vse bolj čudno in srhljivo, zato sem nekontrolirano pospešil korake. Med visokimi drevesi se je slišal le piš vetra, kateri je švigal čez visoke krošnje dreves. Kmalu nato sem prišel iz parka ter se odpravil v smeri trgovine. Tudi tam je bilo vse prazno, noter je bilo le nekaj zaposlenih z masko na obrazu in nobenega kupca - razen mene. Ob vhodu v trgovino je bilo še vedno razkužilo, kar me je nemudoma spomnilo na preteklo stanje. Enaki občutki so me prevzeli pred dijaškim domom, saj me je na vhodnih vratih ponovno pozdravilo razkužilo. Zgrožen sem odvihral v svojo sobo in tiho zaspal.

SANJE ALI RESNIČNOST ...

Svoj prvi dan v karanteni sem doživel zelo nenavadno. Ko sem se zbudil, sem najprej pomislil na sanje, saj so bile zelo čudne: kot po navadi sem vstal 15 minut pred odhodom avtobusa, se uredil, oblekel, kar mi je prišlo najprej pod roke, vrgel torbo na ramena in pohitel na avtobus. Ko sem prišel na avtobusno postajo, se mi je zdelo zelo čudno, da nikogar ni bilo. Želel sem poklicati svoje prijatelje, da bi jih vprašal, kje so, ampak omrežje ni delovalo. Nekaj časa za tem pa je prišel avtobus in me odpeljal v Radence. Na tamkajšnji postaji sem opazil letake, ki so ležali vsepovsod. Ko sem se sklonil, da bi pobral enega, je na njem z velikimi rdečimi črkami pisalo: Ali se zgodovina ponavlja?

Sprva sem se vprašal, kaj bi ta naslov lahko pomenil? Ko pa sem nadaljeval z branjem, pa sem ugotovil, da govori o nenavadnem izbruhu korona virusa, ki je ubil že polovico celotnega prebivalstva na Zemlji. Pisalo je tudi o nuklearnem spopadu med ZDA in Rusijo ter o pomanjkanju pitne vode po vsem svetu. Ko sem se zavedal, kar sem pravkar prebral, sem bil zelo prestrašen. Na srečo sem se nato prebudil iz te nočne more, srečen, da so bile le sanje.

Prebudi me lajež in moker občutek na licu. Odprla sem oči in pred sabo zagledala črnega psa, ki je z velikim nasmehom zrl vame. Začutila sem bolečino globoko v glavi. Začela so se mi postavljati vprašanja. Kje sem? Kaj se dogaja?

Pogledam okoli sebe. Okolica mi je bila zelo znana. Seveda! Bili so Radenci. Najprej, se spomnim, je bil dan ... Ahh! Bilo je nekje marca, leta 2020 in bil je čisto navaden šolski dan. Sijalo je sonce in nas vabilo na sveži zrak, vendar mi smo morali sedeti za šolskimi klopmi in se učiti. Prišel je čas malice in vse, kar mi je ostalo v spominu od tistega dne, je to, da sem bila na poti v Mercator. Potem se mi je stemnilo pred očmi. Občutek sem imela, da je nekdo ali nekaj ukradlo sonce in je kar naenkrat padel mrak. Vse je bilo temno in tukaj se mi v spominu naredi zelo velika črna luknja. Zbudila sem se točno na istem kraju, kjer mi je nazadnje padel mrak pred očmi. Vendar vse je bilo drugače. Vse je izgledalo zelo zapuščeno in zanemarjeno, kot da že nekaj časa nikogar ne bi bilo tukaj. Odločila sem se vstati in malo raziskati, da bi dobila odgovore na vprašanja, ki so se mi tisto jutro potepala po glavi. Ne vem

zakaj, ampak vleklo me je v park, zato sem tudi tja najprej odšla. Ko sem hodila proti središču, sem opazila, da je bilo veliko več rastlin kot takrat, ko se nazadnje spomnim. Vse je bilo poraščeno, trava mi je segala skoraj do kolen, drevesa so bila lepa, zelena, potka je bila razpokana od korenin, ki so rasle pod njo. Vse je izgledalo nedotaknjeno. Približevala sem se hotelu Radin, saj sem bila mnenja, da če ne drugje, bom tam zagotovo nekoga našla, saj je bilo v hotelu zmeraj veliko turistov. Vendar sem se motila. Tudi vse okoli hotela je bilo precej zaraščeno, tudi po zidovih hotela so se vile rastline. Zaslišala sem šumenje listja. Čakaj malo, saj ni vetra. Obrnem se in odkorakam proti zvoku. Šla sem zelo počasi, saj me je bilo tudi malo strah. Naenkrat začutim, da me nekaj prime za roko in povleče. Bil je nek možak, star nekje okoli 30 let. Ves prestrašen me začne spraševati, kaj je z mano narobe, da hodim brez maske naokoli. Nič mi ni bilo jasno. Vprašam ga, o čem govori. Začudeno me pogleda, takrat tudi njemu ni bilo nič jasno. Nekaj časa sva molče samo zrla eden v drugega, saj nisva vedela, kaj reči. Odločila sem se, da mu povem svojo zgodbo. Povem mu o tem, kako se spomnim dneva, ko je na zemljo padel črn mrak in da sem se nekje pol ure nazaj znašla na potki, kjer me je prebudil kuža. Možak je bil ves iz sebe. Vprašal me je: "Torej, ne veš ničesar o korona virusu?" Zamislim se za trenutek in mu odgovorim:

"Kakšen korona virus? Kaj? Kaj se dogaja?"

Možak se udari po glavi, se nasmehne ter reče: "Pridi z mano. Ne bom ti tega tukaj razlagal." In me odpelje v njegov dom ali kot ga je sam imenoval, karanteno.

Ko sva prišla, me je najprej poškopil z razkužilom, razkužil mi je tudi roke, obraz, vse, kar je praktično lahko. Po 10-minutnem razkuževanju me je končno spustil v njegovo hišo.

"Moje ime je Adan." reče.

"Jaz sem Patricija," se mu tudi sama predstavim.

Povabi me, naj sedem, in me vpraša, če bi kaj popila. Prosila sem za kozarec vode. Prinesel mi ga je in tudi sam prisedel k meni. Začel mi je razlagati, kako se je vse skupaj začelo nekje marca leta 2020, takrat, ko se jaz vsega nazadnje spomnim. Povedal je, da so takrat v državi razglasili karanteno zaradi novo odkritega korona virusa. To je pomenilo, da so vsi ljudje morali ostati doma, iti po nakupih za hrano le v najnujnejših primerih. Korona virus je nekakšna gripa, vendar veliko hujša kot navadna. Traja približno dva tedna, simptomi so pa od posameznika do posameznika zelo različni. Ti naj bi bili utrujenost, boleča glava, stiskanje v prsih in težko dihanje, kašljanje, prehlad ... Počasi se je začelo vse zapirati. Najprej so zaprli vse šole, za tem je sledilo pa še vse ostalo. Odprte so ostale le trgovine s hrano. Ljudje so na začetku ponoreli in začeli kupovati vse, kar so lahko, in se s tem pripravljali na "apokalipso", čeprav ta to ni bila. Kupovali so cele vozičke toaletnega papirja, testenine in vse mogoče. Izpraznili so praktično vse, kar so lahko. Žalostno je bilo takrat videti pol teh živih v koših za smeti, saj jim je potekel rok uporabe. Ščasoma je se je to vse skupaj malo umirilo. Ker tega ljudje niso jemali dovolj resno, je vlada zaostрила pogoje in določila uro, kdaj so lahko nakupovali upokoјenci, nosečnice, invalidi in vsi ostali. Prepovedali so tudi zadrževanja na javnih mestih, in sicer na igriščih, v parkih in podobno. Vsi, ki so bili zunaj na sprehodih ali iz kakršnih koli drugih razlogov, so morali imeti razdaljo najmanj dva metra. Čez čas so še

omejili gibanje le na občino, kar je pomenilo, da so se ljudje lahko gibal le na območjih svoje občine. To je trajalo kar nekaj časa, vendar je zaradi pritiska ljudi vlada ta ukrep izbrisala. Ampak tudi če ga ne bi, so se ljudje naveličali hoditi iz hiše, saj se ni nič dogajalo in jim je bilo dolgočasno. Z vsakim dnem je bilo manj ljudi izven svojih domov. Tako je bilo že skoraj eno leto. Nikjer ni bilo nikogar. Turistični kraji so začeli propadati, saj ni bilo turistov. Hoteli so se zaprli. Tudi hotela Radin in Izvir sta svoja vrata zaprla precej hitro in nihče ne ve, če bosta še kdaj lahko obratovala tako uspešno, kot sta, saj bi bila potrebna temeljite prenove. Ves turistični kraj bi bil potreben temeljite prenove, saj je v tem času veliko ljudi tudi že pozabilo nanj. Veliko bi bilo potrebno, vendar sredstev za obnovo in prenavo ni, saj je vse zaprto, nihče si več ne služi svojega denarja, vsi živijo od državnega denarja, ki jim zagotavlja nakup le najnujnejše hrane. Seveda bi bilo lahko tega veliko prej konec, če bi se ljudje držali navodil že od začetka, ne pa komaj po dveh mesecih karantene. Še vedno se ne ve, kdaj bo vsega tega konec. Okužbe se širijo, ozdravljenih je bolj malo, umrlih je vedno več. Zdravniki dajejo vse od sebe, da bi pozdravili čim več ljudi in se trudijo pomagati vsakomur. Več kot to ne zmorejo.

Dejala sem: "Vau! Vedno, ko nisem prisotna, zamudim vse. Ne morem verjeti, kaj se dogaja v naši državi in po celem svetu."

Še nekaj časa sva se pogovarjala o tej aktualni temi, nakar me začne boleti glava, začelo se mi je vrteti in spet mi je na oči padel mrak.

RADENCI – TURISTIČNI KRAJ

Radenci spadajo med najbolj znane in obiskane turistične kraje v Sloveniji, so tudi priznan zdraviliški kraj. Turisti so si prišli ogledovat znamenitosti ali pa so prišli iz zdravstvenih razlogov. Vse to je tudi pozitivno vplivalo na celotno gospodarstvo. Prodajali so se spominki, namestitve so bile rezervirane, lokalni ponudniki so imeli komu prodajati svoja živila ter restavracije so lahko gostom ponujale svojo hrano. Glede na to, da so Radenci odvisni od turizma, je zelo verjetno, da bodo nastale težave. Tako je tudi po ostalih krajih po svetu. Hotel Radin, ki temelji na obiskih turistov, je sedaj v nezavidljivi situaciji, predvsem zaposleni, ki zdaj vsakodnevno trepetajo za svojo službo. V Radencih je seveda znan tudi Maraton treh src in je zelo velikega pomena za kraj, saj so si gledalci in športniki iz tujine navadno poiskali prenočitev nekje v kraju. V občini Radenci je tudi polnilnica Radenske. Ne smemo pozabiti tudi na vse zdravstvene storitve, ki jih nudijo v Radencih, saj pride sem veliko ljudi iz vse Slovenije in tudi drugih držav, ki imajo težave z ožiljem in boleznimi srca.

... Kaj pa posledice v kraju Radenci? Verjamem, da se v občini Radenci podobno razvijajo stvari kot po svetu. Vrtci, osnovne in srednje šole so zaprte, kar pomeni, da se dijaki in učenci učijo preko spleta, kar je trikrat težje, kot poslušati profesorja in njegove razlage. Neugodno je tudi za Hotel Radin, saj ni nobenih turistov, ki bi obiskali kraj Radenci. V kratkem so se vsi hoteli tudi zaprli. V občini je odprta samo pošta ter

trgovina z živili. Seveda prebivalci v občini rabijo masko in rokavice, če hočejo nakupovati. Zaradi virusa se prebivalci ne spustijo v naravo in na svež zrak, kar vpliva na človekovo zdravje in stres se zvišuje. Radenski park je zelo primeren za aktivnosti in aktivne ljudi, a je problem, da ga med tem obdobjem ljudje sploh ne uporabljajo. Odpovedana je tudi tradicionalna športna dejavnost »Maratonski tek treh src«. Na to športno dejavnost se je prijavilo na tisoče ljudi, žal letos tega ne bodo mogli izkoristiti. Kakšna bo slika Radencev po katastrofi? Kaj se bo zgodilo, kaj se ne bo? Če se prebivalci občine Radenci ne bodo držali in ne bodo upoštevali pravil, ki so jim podane, bodo čez nekaj časa še v veliko večji katastrofi.

ČE BI VIRUS PRIZADEL KARLA HENNA ...

Vsi poznamo zgodbo Karla Henna. Vemo, da je odkril vrele mineralne vode v Radencih, da je napolnil prvo glineno steklenico in da je imel veliko vlogo pri razvoju turizma v Radencih.

Karl Henn je bil študent medicine na Dunaju. Leta 1833 je bil s kočijo namenjen v Ljutomer. Na travnikih v okolici Radencev je odkril vrelec, iz katerega je "vrela" voda. To vodo so domačini imenovali »bublja«. Zajel je vzorec, se vrnil na Dunaj in jo analiziral. Odkril je, da je voda zdravilna. Po 32 letih se je Karl vrnil v Radence. Kupil je zemljišče, začel izkoriščati vrele in se kot priznani zdravnik in strokovnjak o zdravilnih vodah ukvarjal s proučevanjem vrelcev.

A kaj, če se Karl Henn ne bi vrnil oziroma ne bi mogel vrniti. Kaj, če bi se epidemija današnjega časa, dogajala v času življenja Karla Henna? Kako bi to vplivalo na razvoj zdraviliškega turizma v Radencih in na sam razvoj kraja Radenci?

Dva tedna pred odhodom Karla Henna je v mesto, kjer je stanoval, prišla sorodnica enega od meščanov. Meščana Bena je obiskala sestrična Anna iz Nemčije. Anna je bila mlado, srečno in kar je najpomembnejše, zdravo dekle. A to se je čez čas spremenilo. Deset dni po njenem prihodu je Anna zbolela. Nihče ni vedel, kaj je narobe z njo in nihče ji ni vedel pomagati. Stanje se ji je vedno bolj slabšalo, zato je Ben pisal v Nemčijo njenim domačim. Annini domači niso vedeli, kaj je narobe z Anno, ker je bila vedno zdravo dekle, zato jih je sporočilo presenetilo. Čez nekaj dni pa so se začele širiti informacije o pojavu neznane bolezni, katera se zelo hitro širi in je tudi smrtno nevarna, še posebej za starejše ljudi in osebe s slabšo odpornostjo. Bolezen se je razvila v Aziji, od tam pa so jo trgovci prinesli tudi v Evropo. Takrat so se Annini starši spomnili, da je Anna pred svojim odhodom k bratrancu obiskala prijateljico Emmo iz sosednje vasi. Emmina družina pa je imela na obisku daljno sorodnico s Kitajske. In tu se je vse začelo.

Annina družina je informacije posredovala Benu, a je bilo že prepozno. Na Dunaj, kjer je Karl Henn živel, je že prišla informacija, da razhaja virus, imenovan COVID-19. Širile so se govorice, da je to le navadna gripa. A so se čez čas govorice spreobrile, ko so ljudje začeli umirati. Virus so začeli jemati resneje, obstajal je sum, da je enako nevaren, kot je bila

tuberkuloza. Niso vedeli, kako se virus prenaša, zato tudi niso vedeli, kako naj ustavijo širjenje. Vedno več je bilo okuženih in vedno več ljudi je umiralo. Karl se je ustrašil in hotel izpeljati svoj odhod v upanju, da v Radencih virusa ni. Virus se je že razširil po celotni državi, in Avstrija je v upanju, da se ne bi razširil v druge države, zaprla meje dan pred Karlovim odhodom. Tako se je Hennov plan zrušil. Ker Karl ni mogel odpotovati v Radence, se je odločil, da ostane v svojem stanovanju. Stanovanja ni zapuščal v upanju, da se ne bi okužil in da se bo kmalu situacija z virusom umirila ter bo lahko odpotoval v Radence. Sprejemal je le obiske prijateljev, za katere je bil prepričan, da so zdravi. Tudi mleko, sveža jajca, kruh in občasno kako domačo kuhano hrano mu je prinašala znanka, za katero je menil, da ji lahko zaupa. Čeprav je imel le malo obiskov, saj je bilo tudi gibanje po mestu zaradi zaježitve širjenja virusa omejeno z uvedbo »policijske« ure, je vseeno dobil informacijo, da je zbolel eden od prijateljev. Čez nekaj dni je dobil novico, da je prijatelj umrl zaradi virusa, ki ga je napadel. Žal so njegovi smrti botrovale tudi spremljajoče težave z visokim srčnim pritiskom. Seveda je bil Karl žalosten ob izgubi prijatelja, od katerega se ni mogel posloviti niti z udeležbo na pogrebu, saj so se le-ti odvijali le v krogu najožjih družinskih članov. Je pa Karla začelo dodatno skrbeti, ko je začel pokašljevati. Čez dva dni je dobil povišano telesno temperaturo, začelo pa ga je tudi stiskati v prsih. Tisti dan je imel najavljen obisk prijatelja, zato mu je kar skozi priprta vrata potožil o svojem stanju in ga prosil, če mu lahko pošlje zdravnika. Ker je zdravnikov zaradi povečanega števila bolnikov zelo primanjkovalo, se je lahko pri Karlu oglasil šele naslednji dan. Takrat pa se je Karlu stanje poslabšalo. Močno stiskanje v prsih, povišana telesna temperatura, močan glavobol, vse to so bili znaki, da ga je napadel novi, nevaren virus. Ob prihodu v bolnišnico so ga takoj sprejeli na oddelek intenzivne nege, kjer se je boril še dan, dva, potem pa ni bilo pomoči.

Karl Henn se ni vrnil v Radence in tudi vrelcev zdravilne vode ni začel izkoriščati. Tudi ni vedel, da koronavirus ni prizanesel niti Radencem in tamkajšnjim prebivalcem. Se je pa tudi za ta virus našlo zdravilo.

Kmalu za tem je skozi Radence potoval mlad študent medicine. Bil je na poti z Dunaja v Ljubljano. Ker je bil žejen, se je ustavil pri eni od hiš in prosil vode. Ponudili so mu domačo vodo »bubljo«. Bil je zelo navdušen. Vzel je vzorec, se vrnil na Dunaj in ga analiziral. Ugotovil je, da je voda ne samo dobra in okusna, ampak tudi zdravilna. Vrnil se je v Radence, kupil zemljišče, začel izkoriščati vrelce in se kot priznani zdravnik in strokovnjak o zdravilnih vodah ukvarjal s proučevanjem vrelcev. Nadaljeval je delo Karla Henna in tako se je začel razvijati zdraviliški turizem v Radencih.

DOGAJALO SE JE V PRETEKLOSTI ...

Virus COVID-19 lahko primerjamo z znano črno kugo oz. drugače imenovano črna smrtjo. Z izrazom črna smrt označujemo epidemijo, domnevno pljučne kuge, ki se je pojavila v 14. stoletju po vsej Evropi. Epidemija je močno vplivala na kasnejšo zgodovino Evrope. Ime je dobila po črnih lisah, ki so nastajale na telesih obolelih zaradi

notranjih krvavitev. Koronavirus (COVID-19) je nalezljiva bolezen, ki jo povzroča virus SARS-CoV-2. Širi se predvsem z respiratornimi kapljicami, ki jih okužene osebe ustvarjajo ob kašlju in kihanju. Ta primerjava se mi zdi idealna, ker je črna kuga tudi en od zelo tragičnih dogodkov, ko je zaradi kuge umrlo 25 milijonov ljudi v Evropi. Pred izbruhom črne smrti je Evropa trpela za Veliko lakoto v letih od 1315 do 1317, ki je za skoraj desetletje zaustavila rast prebivalstva. Stradajoči so takrat použili večino semenskega žita in delovne živine, neredek pa je bil tudi kanibalizem. Okrevanje po Veliki lakoti je bilo zato dolgotrajno, telesno odpornost pa so slabile še občasne posamezne sezonske lakote. Posebej velja omeniti še lakoto iz leta 1331.

Naravni katastrofi sta potres in cunami. To pomeni, da sta posledica delovanja naravnega pojava, ki ga pa označujemo za naravno tveganje. Leta 1908 je Italijo prizadel potres, kateri je posledično sprožil cunami. Vse to se je dogajalo v Messini na Siciliji. Potres je sunil z močjo 7,1 stopnje po Richterjevi lestvici. V medijih so poročali, da so se tla tresla kakih 30 ali 40 sekund in ne le v Messini temveč v radiju 300 km. Vse to se je hitro končalo, ko jih je za nekaj trenutkov presunil 12 metrov visok cunami, kateri je zalil celotno mesto. Združeni katastrofi sta uničili po podatkih iz medijev 90 odstotkov mesta ter 100 do 200-tisoč življenj. Nihče ni vedel povedati točnega števila. Po vsem tem se je mesto dolgo časa postavljalo na noge, ampak počasi so začeli graditi veliko bolj moderne in trdnjše stavbe. Slovenija je zelo oddaljena od tega mesta v Italiji. Mislim, da smo v veliki meri za takšna dogajanja krivi ljudje sami, ampak vem, da so se katastrofe, podobne takšni, dogajale že daleč v zgodovini.

RADENCI PO PANDENIJI

»Šolarji, dijaki, študentje - od naslednjega tedna spet v šole«. Skočila sem iz postelje vsa vesela, da se bo šola spet odprla, kar je malo čudno, vem. A po skoraj 2 mescih se človek mora veseliti »svobode«. Končno je prišel ponedeljek in peljala sem se v šolo. Bilo je vse prazno, očitno se ljudje še vedno bojijo. Ko sem prišla v Radence, mi je okolica vzela sapo. Bilo je drugače. Ker sem imela še eno uro časa, sem šla v kavarno. V njej je bilo vse tako tiho, tako drugače kot pa smo navajeni. Še kava je imela drugačen okus. Nato sem se odpravila v šolo. Komaj sem čakala, da vidim sošolce in prijatelje. V šoli so bila malo bolj stroga pravila. Preden si stopil v razred, si se moral razkužiti, nositi smo morali zaščitne maske in vsak je sedel v svoji klopi. Po koncu pouka sem se odpravila v Radenski park. Usedla sem se na prvo klop, ki sem jo zagledala. In ko sem opazovala to, skoraj prazno okolico, sem razmišljala.

Kako bo sedaj naprej ? Bo vse tako prazno ? Kako bo s turizmom? Spomnila sem se na hotel Radin in takoj sem se sprehodila do njega, saj me je zanimalo, kakšna je situacija tam. Ko sem se približevala, sem od daleč videla nek list papirja na glavnem vhodu. Na njem pa je pisalo, da hotel za zdaj še ne bo obratoval, a ko se situacija dokončno umiri, bo odprl svoja vrata, ampak le za določeno število gostov. Kar oddahnila sem si, saj so Radenci konec koncev le prelepo turistično mesto in škoda bi bilo, da bi število turistov še bolj padalo, kot je do sedaj.

Nekaj časa je še bilo tako, a kaj kmalu sem opazila nove ljudi v Radencih, ki so si ogledovali vrelce, fotografirali in opazovali naravo. Spet smo šli s prijatelji na igrišča. Vesela sem, da se je virus upočasnil in da lahko živimo naprej, kot smo vajeni.

Vrnili smo se v šole, v vrtcu slišimo otroški smeh in službe so spet v polnem zagonu. Trgovine so na široko odprle svoja vrata. Kazino Radenci, hotel Radin in Dijaški dom Radenci odprtih rok sprejemajo goste. Vse naj bi bilo pripravljeno za ponovno življenje, vendar temu ni več tako. Kljub raznovrstnim ugodnostim gostov ni od nikoder. Ljudje so avtomatično prevzeli življenje s pravili in omejitvami, trgovine prodajajo le najnujnejše življenjske potrebščine, ljudje se ne družijo več v lokalih, ne ustavijo se niti na sladoledu v domači slaščičarni, zaposleni v podjetju Radenci delajo z maskami na obrazu v treh izmenah kot »roboti« in od utrujenosti niti ne opazijo več svojih sodelavcev. Žalostne obraze starejših prebivalcev doma za upokojence vidiš le še ob oknih, kajti še vedno jih je strah, da bodo umrli, čim bi se prikazali izven varovanega območja. Ljudje se še vedno držijo varnostnih pravil in ven hodijo le, če je to nujno potrebno. Tudi če vse izgleda normalno in tako kot prej, niti slučajno ni tako, kot je bilo pred karanteno oziroma korona virusom. Kljub temu da na njivah in v vinogradih slišiš zvoke traktorjev, motornih žag in drugih kmečkih orodij, imaš občutek, da tudi v kmečkih delovnih ljudeh ni več zanosa in volje do opravil. Seveda je bilo za pričakovati, da se bo veliko tega spremenilo, ampak si niti v sanjah nisem mislil, da je možno kaj takšnega. Stezice in klopce v parku bolj kot ne samevajo, na cesti so le prometne konice, še narava in ptice so nekako otožne. Tudi stanje v naši šoli je kljub prizadevanju naših profesorjev še vedno bolj klavrno, saj smo se učenci s težavo spet vrnili v šolske klopi. Mnogim je bilo lažje sedeti doma ob računalniku in izpolnjevati zahtevane zadolžitve in naloge na daljavo. Nihče nima prave volje za praktično delo, nasmeh na obrazu je le krinka tihe skrbi. Marsikaterega dijaka, pa verjetno tudi šolskega delavca, nenehno morijo vprašanja, kot so: kaj, če vse še ni mimo, kaj, če se zgodba ponovi ali pride še hujši virus ... ali bomo turistični ter gostinski delavci ob takem trendu v prihodnje sploh imeli možnost prakse in zaposlitve. Ob takšnem scenariju nas ne čaka nič vzpodbudnega, človeška psiha in um pa zagotovo dodata še piko na i.

NAŠA SPOZNANJA

V času, ko je nastala kriza zaradi virusa, je postala najpomembnejša vrednota zdravje, duševni mir ter skrb za sočloveka. Za nekaj časa smo omejili druženje s prijatelji in zaradi tega smo v večjem stresu, kot pa smo bili pred krizo. Virus nam je vsem dal čas za razmisliti o naših vrednotah in o tem, kaj nam je v življenju pomembno.

Vsaka zgodba - pa naj bo dobra ali slaba ima tudi poučno plat. Sam sem se v dani situaciji naučil, kako poteka učenje na daljavo, kako je, če ne smeš iz hiše. Po drugi strani pa sem se tako lahko tudi posvetil samemu sebi ter družini. Imel sem tudi zelo veliko časa za razmislek.

Šele ko nekaj izgubiš, se začneš zavedati, kako zelo pomembna je ta stvar. Pogrešam pogovor s prijatelji, naše igranje biljarda ter mnogo drugih stvari. Nekatere stvari, ki so se mi prej zdele samoumevne, sedaj niso več. Po eni strani mi je všeč, da imam sedaj veliko več časa zase ter zelo dober izgovor, da se ne premaknem iz hiše, po drugi strani pa pogrešam moj običajen dan.

Ne glede na to, da korona virusa ni nihče želel ali vabil v naša življenja, pa bi mu morali biti ljudje po svoje nekako hvaležni, saj nas je le-ta pripeljal do točke, ko smo se ljudje ne glede na raso, vero ali barvo kože znova združili, si pomagali in začeli medsebojno sodelovati na vseh področjih, v vseh krajih, tudi v Radencih. Za trenutek se je ustavil svet, tudi naši Radenci, a že naslednji trenutek smo dobili novo lekcijo življenja, nova spoznanja, nove meje, nove priložnosti .

Samo od nas je odvisno, kako bomo preživeli te dneve in kakšni ljudje bomo po vsem tem. Ko spet pridemo v Radence, bo že lepo in toplo, pomlad bo pokazala svoje čare, park bo poln in ves v cvetju, vsi bodo hodili ven na sprehod, tek ali kolesarjenje. Hoteli, restavracije in bari bodo odprli vrata in sprejemali prve goste. Previdnost in skrb za čistočo bo ostala, bolj se bomo posvečali temu, da se zaščitimo, tudi če bo treba z maskami in rokavicami. Vendar nam bo ostal občutek, da smo sedaj po vsem, kar smo preživeli, bolj povezani, da smo se bolj spoznali in si prisluhnili. Verjamem in upam, da bomo postali boljši ljudje.

The situation in our world right now is chaotic. We are in a state of corona virus pandemic. People are panicking, stuffing up their homes with food, cleaning products and especially, toilet paper. The whole situation, looking from afar, is pretty tragicomic. The government acted pretty quickly and they shut down all places, where the virus can spread even quicker, such as bars, clubs, restaurants, cinemas, shopping centres, including all educational institutions. All that is left open are food markets, hospitals and pharmacies. Government also formed crisis headquarters that gave the command on quarantine. So, all young people, who are not going to school, are forced to stay at home to help put a stop on spreading the virus. These times put us in perspective to what life really is like and what we do to entertain ourselves out of monotony lives. In this essay I will focus on pros and cons of this quarantine.

There are some arguments in favour of this quarantine. If we overlook the fact, that staying at home will help to contain the virus, there are some other pros. Firstly, we can mention that most of the houses will be clean from basements to attics. Like I mentioned before, a lot of cleaning products are being sold, because people finally have time to clean. Secondly, families have time to connect, or reconnect, have fun together, talk more, make special bonds and memories. Furthermore, and probably the most important plus is that the nature recovers. There is news from all around Europe that waters, lakes, rivers are clean again, for the first time in centuries, there were even sightings of fish in Venice canals.

But with stopping the world and all of its motors there come some disadvantages too. To begin with, a lot of people are losing jobs, closing down their businesses, because they cannot afford to pay taxes if they do not work, but in the state of quarantine, non-important work is forbidden. What is more, is some social distancing, people are losing touch with the world. There is nothing else to talk about than virus, and it is making people furious, if there are different opinions spreading. In addition, people are bored, getting depressed and sad, because nothing new is happening in their lives. This hurts very much, because humans are social beings and not used to monotony.

In conclusion, this worldwide problem is putting us through difficult times. But to think positively, we can learn a lot from this situation, for example our survivor skills and how adaptable people in reality are. And to end on a positive note, I think our school system adapted pretty quickly, being able to learn at home is a whole new experience, but I think it will show that students are still willing to learn. I just hope that the virus stops soon, so we can return to our normal lives, because I miss my friends, going on a calm walk or just to a shopping centre to buy some flowers.

Isolation, it is a hard thing to do, especially for teenagers who want to be with their friends and go to the parties etc. There are a few benefits and also drawbacks of isolation.

So, let's start on positive note with benefits. Firstly when we stay at home and we are isolated and obey the laws that our country gave us so that the numbers of infected get lower it is our best chance to stay healthy and not bring covid-19 into our home so that we do not infect the people that we love. Secondly there is no school. I still do not know if that is a good thing or bad thing. Clearly there have to be some adjustments made so that we could still end our school year; differently but we would still end it even though we are doing an online school. There is a possibility that there will be school in summer, and that is an idea I do not like. And to be real that is totally unfair, because teachers and students still do work even though we are home. We will see if that is a good or bad thing in the future, for now I do not know. Thirdly a little bit for real and a little bit for a joke. The students, including me do not spend any money on food, candies, coffee, drinks, parties and so on. And that is from my side a really good thing.

And now the negative side, drawbacks of an isolation. Firstly, we cannot see our friend which is kind of a buzz, because we were used to be together daily, laugh and tell secrets. And yes, I know we have internet, but you get tired of that within few weeks. Secondly, I see it coming and I do not like it and that is BOREDOM, I mean ugh I hate it. We cannot go out, we cannot go to school, hang out with our friends. I am aware that we have school work that is going to keep us busy, but still, our days are going to be similar and we do not know how long we are going to be isolated. Grown-ups and older people are going to say that now we finally got time to spend on our phones, but believe it or not, we do get tired of phones. And thirdly we have to be truthful and say that staying at home is not teenagers forte.

In conclusion, the isolation is going to be a challenge to me and I think to the most of us, but I know that is for the best and that I have to do everything to protect myself and others from that terrible disease.

Zaključimo z mislijo, da s skupnimi močmi in trudom lahko ljudje še vedno rešujemo naš planet, ki nam daje dom, zavetje in preživetje. Ostaja upanje, da bomo po tej izkušnji postali družba, ki bo poskrbela za skupno dobro, za vse ljudi in tudi za naravo.